

Urimelig NRK-kritikk

INNLEGG Medier

Det var ikke NRK som kastet Ketil Fjerdings ut av Entra-styret. Det gjorde statsråd Bård Vegar Solhjell, godt applaudert av et samlet storting. Anders Cappelens forsøk på å omskrive historien faller på sin egen urimelighet.

Problemet med Cappelens innlegg i DN 4. juli er at det inneholder udokumenterte påstander, et svært selektivt referat fra PFUs diskusjon og en blanding av generell etikk-kritikk av NRK og et partsinnlegg for Ketil Fjerdings som ble kastet ut av Entrass styre.

La oss derfor først behandle Entra-saken. Det oppsiktsvekkende i saken var at et mindretall i Entrass styre trumfet gjennom en ansettelse av Rune Olsø mot både styreleder og mindretallets ønske. Dette vakte så stor oppsikt at det politiske Norge så et behov for å rydde opp, både gjennom å endre styresammensetning og å kalle inn tidligere og nåværende styreleder til høring i Stortinget senere.

I høringene ble fakta NRK presenterte i stor grad bekreftet. En omkamp på hvorvidt Fjerdings oppførte seg uprofesjonelt i styret eller ei, må Cappelen ta med politiske myndigheter, ikke med NRK. Faktum er at Fjerdings er ute av Entra, og at Rune Olsø har gått av som administrerende direktør i selskapet. PFU uttaler også at «publiseringene er tilstrekkelig saklige, og at det tydelig fremkommer hva som er fakta og hva som er kommentar».

Det NRK har beklaget er en

DN 4. juli

kommentar av Steinar Mediaas der det ble hevdet at Ketil Fjerdings var inhabil og at ansettelsen av Rune Olsø var ulovlig. Vi erkjenner at NRK ikke hadde grunnlag for å fremsette disse påstandene. PFU har også uttalt at NRK skulle ha opptrådt mindre konstaterende og tatt flere forbehold, siden Ketil Fjerdings hadde besvart noen av våre spørsmål skriftlig (men ikke ønsket å stille til intervju). Dette betyr ikke at hele vår journalistiske fremstilling er feil. Flere medlemmer av PFU berømmet store deler av arbeidet i saken og uttalelsen fastslår at vi var i «fulle rett til å sette et kritisk søkelys på forholdet Fjerdings og Olsø».

NRK tar imidlertid de punktene der PFU kritiserer oss på dypeste alvor og har allerede igangsatt en rekke tiltak for å hindre nye fellelser. Vi gjør oppmerksom på at saksforholdet det her vises til stammer fra perioden før disse tiltakene ble iverksatt.

■ *Stein Bjøntegård er nyhetsredaktør i NRK*

■ ■ ■ Norske studenter koster mer og lærer mindre enn kon

Den bedagelig

UTDANNING TORIL MOI

En ny OECD-rapport viser at bare 59 prosent av alle som begynner på et bachelorstudium i Norge fullfører. Vi er faktisk nesten verst i klassen. Bare USA, Sverige, og Ungarn stiller etter oss. I Japan fullfører 90 prosent, i Australia 82 prosent og i Danmark 80 prosent.

OECD er ikke alene om å påpeke problemet. Ifjor la Kunnskapsdepartementet frem en rapport som viste at bare 24 prosent av bachelorstudentene ved UiO fikk graden på de normerte tre årene. Og for to år siden laget Universitetet i Oslo (UiO) en rapport som viste at 3 1/2 år etter påbegynt studieprogram hadde fremdeles bare 47 prosent fullført.

Jeg ble sjokkert da jeg leste disse tallene. Dette må jo være en ren katastrofe, tenkte jeg. Det er jo å kaste penger rett ut av vinduet, både for universitetet og studentene. Hvor lite effektiv går det an å bli? Så fryktelig det må være å måtte undervise så mange studenter som enten ikke er interesserte, eller ikke har den rette bakgrunnen for å ta faget! Så tragisk for den individuelle studenten som sikkert har gjennomgått en stor personlig krise når de føler at de ikke klarer å henge med! Tenkte jeg.

Men så oppdaget jeg at norske myndigheter slett ikke synes frafallstallene er katastrofale. Undervisningsminister Kristin Halvorsen påpekte at vi bare ligger 9 prosent under gjennomsnittet for OECD. Hun understreket at Norge vil at så mange som mulig skal ha

adgang til høyere utdanning, og antydte at studiefinansieringen var så god at det gjorde det tiltrekkende å være student.

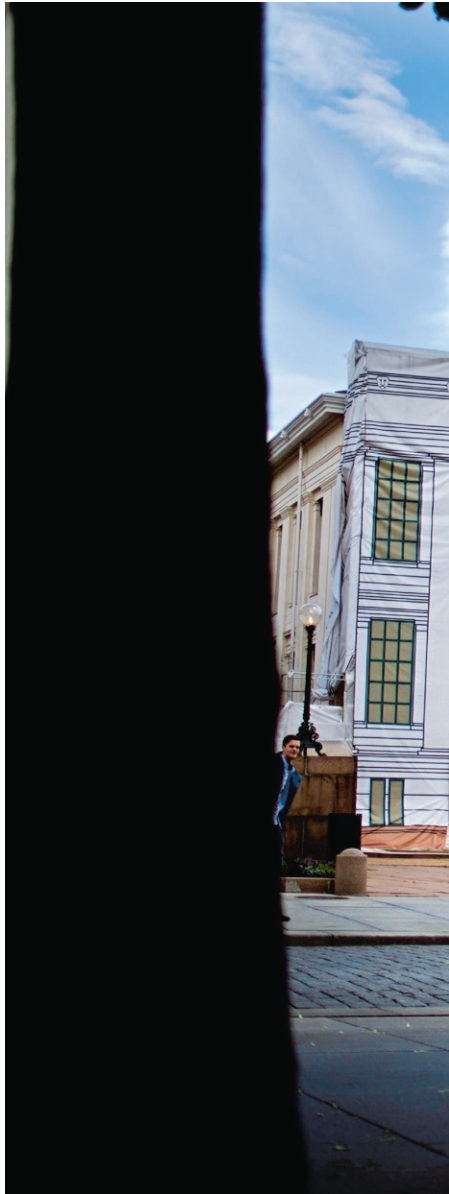
Jeg skjønnte at jeg hadde reagert som en amerikaner. Det er jo ikke underlig, for jeg har jobbet i snart 25 år ved Duke University, et eliteuniversitet i USA der bare 14 prosent av søkerne kommer inn. De som slipper gjennom nåløyet må betale 44.000 dollar per år i skolepenger. (Duke gir behovsprøvd stipend til alle som trenger det.)

Ved Duke vet vi at studentenes trivsel og universitetets gode rykte avhenger av gode gjennomføringstall. For å sikre oss at vi får studenter som kan klare Dukes høye krav, bruker vi store ressurser på opptak. Så snart en student får problemer med arbeidet, stiller vi opp med rådgivning og ekstraundervisning. Vi som underviser, har dessuten små klasser og store muligheter for å gi individuell veiledning.

Fra de amerikanske studentenes synsvinkel er det en katastrofe å ikke bli ferdig med sin BA, for det sperrer veien til videre utdanning. En «college dropout» mister selvillit og gjør det ofte dårlig på arbeidsmarkedet. Bevisstheten om at hvert minutt ved Duke koster penger, skjerper også innsatsviljen.

Resultatene taler for seg: 89 prosent av studentene ved Duke tar BA graden på de normerte fire årene. Etter seks år stiger fullføringsprosenten til nesten 95 prosent. Ved Harvard er tallene 87 prosent på fire år, og nesten 98 prosent på seks år. (Hverken Harvard eller Duke er representative for USA, her snakker vi om de absolutt beste universitetene i dette kompliserte landet.)

I Norge har vi en helt annen studiekultur. UiO er et masseuniversitet; alle kommer inn, ingen betaler studiepenge. I Norge er det hverken en eksistensiell eller økonomisk katastrofe å ta et fag eller to og så begynne å gjøre noe helt annet. Det er faktisk helt normalt.

Ifølge Universitas, studentavisen i Oslo, bruker noen studenter til og med studiene som en slags sutteklut ved å studere videre etter siste eksamen fordi de opplever det som eksistensiell og økonomisk tryggere enn å måtte innrømme at de er arbeidsløse.

I Norge er det ofte flinke studenter som slutter, enten fordi de har bestemt seg til å studere noe annet, eller fordi de har fått et attraktivt jobbtilbud. For norske studenter har alt en fot i arbeidslivet: I 2011 jobbet 94 prosent av heltidsstudentene ved siden av studiene.

I Oslo tar studentene nå i snitt under 40 studiepoeng pr år. Normen er 60 poeng. Og mitt løselige inntrykk er at 60 studiepoeng i hvert fall ikke tilsvarer mer enn ett semesters arbeid for en student ved Duke. Så arbeidsbyrden er ikke akkurat knusende, selv for dem som holder seg til normert progresjon.

Den lave arbeidsinnsatsen går ut over studiekvaliteten. Selv har jeg vært frustrert over at studenter i Norge ofte stiller på seminar uten å ha lest teksten som skal diskuteres. Når jeg spør om grunnen, er svaret enten at de måtte på jobb, eller at det ikke er bryet verdt fordi læreren stort sett går detaljert gjennom teksten likevel. Men

FOR 50 ÅR SIDEN

«Amerikanernes utforskning av verdensrommet er en grusom sløsing med penger. De burde heller brukes til å utforske havdybdene», uttalte forfatterinnen Clare Boothe Luce i et foredrag for USA's Undervannsförening. «Jeg er overbevist om at det amerikanske folk innen ti år vil inse at sammenlignet med alt det vi kan

lære av å besøke den gamle mannen i havet, har mannen i månen svært lite å gi oss», fortsatte hun. Clare Boothe Luce har tidligere vært medlem av Kongressen og USA's ambassadør i Roma. For tiden er hun en ivrig amatør-dykker.

6. juli 1963

Foto: Eva Brand

Nyt sumaren i Hardanger på Hotel Ullensvang

Ny badeavdeling med oppvarma innandørs basseng samt Europas lengste symjekanal på 88 m (29° heile året!).

Stor hage med eiga sandstrand og vasstrampoline.

Flotte turstiar og fjellturar

(HM Dronning Sonja sin panoramatur mm).

Frå kr. 825,- pp inkl. frukost (m/fjordpass). Barnerabattar.

Sjekk inn. Pust ut.

5787 Lofthus i Hardanger
Tel 53 67 00 00
ullensvang@hotel-ullensvang.no
www.hotel-ullensvang.no

Oslo (380 km – 5,5 t)
Bergen (170 km – 2,5 t)
Haugesund (170 km – 2,5 t)
Stavanger (186 km – 4 t)

kurrenter i svært mange andre land. Vil vi virkelig ha det slik?

e norske studenten

dette er en ond sirkel, for hva skal en stakkars lærer gjøre om de fleste studentene ikke har lest det de skal? Situasjonen gjør det lite attraktivt for en student å være velforberedt, samtidig som den gjør det vanskelig for en lærer å stille høye krav.

Norge bruker mer penger per student enn de fleste andre OECD-land. Norske studenter koster altså mer og lærer mindre enn konkurrenter i svært mange andre land. Vil vi virkelig ha det slik?

På én måte vil vi ikke det. Selv Kristin Halvorsen vil ha studentene til å studere raskere. Studentene klager over at de får for dårlig veiledning og oppfølging. Arbeidsgiverne krever kandidater med bedre kunnskaper. Økonomer bekymrer

seg over pengesløsingen.

Men kan vi løse problemet uten å endre hele den norske studiekulturen? I Norge er vi vant til å se på studier som en menneskerett. Vi liker masseuniversitets idé. Vi vil at alle studenter skal ha økonomisk trygghet. For å få opp effektiviteten ved norske universiteter, må vi sannsynligvis ofre disse prinsippene. Men er det realistisk politikk i Norge? Ett alter-

nativ er å skape en egen kategori for deltidsstudenter, som fordi de bare gjør halv jobb også bare kan få halvt studie-lån men til gjengjeld får dobbel så lang normert studietid. Et annet er høyere opptakskrav. Vi kunne også kaste ut studenter som ligger år etter studieplanen. Og hva med innføring av skolepenger som kan brukes til å finansiere generøse stipender til de som

studerer raskest?

Om vi ikke orker tanken på gjøre noe av dette, og heller ikke har noen andre originale ideer på lager, er det bare én mulighet som gjenstår: Å legge all skylden på de somlete studentene. Og det synes jeg faktisk er en dårlig idé.

■ *Toril Moi er professor i litteratur ved Duke University www.torilmoi.com*

KULTUR OG MEDIER

DNlørdag

TORGRIM EGGEN

SUNE NORDGREN

TORIL MOI

ØYVØR DALAN VIK

ERLING DOKK HOLM

BJØRN GABRIELSEN

■ E-post: etterbors@dn.no Kontaktperson: Sarah Sørheim sarah.sorheim@dn.no Innlegg sendes til etterborsdebatt@dn.no
■ DN betinger seg retten til å lagre og utgi alt stoff i elektronisk form, også gjennom samarbeidspartnere, og til å forkorte innlegg.
■ Bidrag som ikke er bestilt, honoreres ikke. **Hovedinnlegg/kronikk:** Maks 4000 tegn (cirka 700 ord). **Underinnlegg/replikk:** Maks 1000 tegn (cirka 200 ord).

Navn: Dag Herbjørnsrud
Alder: 42 år
Stilling: Redaktør i Ny Tid og Orientering

PÅ NATTBORDET

– Eh, ok? Var det bare det?
– Eh, ja? Vi ringer for å høre hva du har på nattbordet.
– Ja, jeg er bare vant med andre spørsmål fra DN for tiden. Jeg burde ha norsk aksjelovgivning, men det har jeg da ikke. Jeg er midt i deadline med siste nummer før sommerferien, altså midt i deadline. Kan vi ta det i morgen?
– Vel. Nattbordet har jo respekt for den journalistiske deadline.
– Jeg kan i morgen, hele dagen, any time.
– Javel, Herbjørnsrud. Du vet hva Nattbordet vil ha svar på.
– Ja, hvis det er det samme som igår er det greit for meg. Når du ringer fra DN-nummer er det telefonnummeret fra helvete. Det hadde gått an å ringe fra et annet hyggelig nummer. Bare som et lite tips.
– Men kan du ikke fortelle hva du leser?
– Det jeg burde ha lest er aksjelovgivningen, samlede bind. Og «Hvordan bli en bedre redaktør».
– Hvorfor det?
– He-he. Jeg føler at på grunn av turbulens i Ny tid burde jeg nok det, men det har jeg dog ikke. Reelt, der ligger «Marco Polo» av Olive Price, den grønne Elite-serie-boken fra 1970-tallet. I min tid leste jeg mye Donald, med Onkel Skrue og lykketøringen, den første han tjente. Sånn har jeg det med bøker. Min lykkebok er «Marco Polo». Det var den første boken jeg leste, så den er hellig. Jeg prøver å få hjernevasket barna mine til å like det samme som meg. Jeg mislyktes med han eldste, som begynte å lese Tarjei Vesaas’ «Is-slottet» da var ti år, men med yngstemann er det «Marco Polo».
– Hva var det siste du leste?
– «Samarkand», boken til Amin Maalouf. Det er det siste av voksen litteratur. Og «Leo Afrikaneren» holder jeg på med. Den finner sted inne i bushen ved Turkmenistan. Jeg har aldri vært der, men det er en grei måte å slippe å dra dit – å lese om det i stedet.
– Hva kjennetegner bøker du liker?
– Jeg liker utadvendte bøker som gir et annet verdensbilde. Amin Maalouf, Salman Rushdie, Thorvald Steen og den gjengen. Knausgårds interne kamper, det har jeg ikke lest noe av. Heller ikke Nesbø.

Dagens Næringsliv
Christian Krohgs gate 16,
Postboks 1182 Sentrum,
0107 Oslo
REDAKSJONEN etter kl. 16.30
Desken: 22 00 13 30
Etterbørs: 22 00 10 05

Feature: 22 00 13 51
Finans/næringsliv: 22 00 13 64
Foto: 22 00 13 07
Livsstil: 22 00 13 73
Nyhetssjef: 24 10 14 30
Politikk/økonomi: 22 00 13 93
Utenriks: 22 00 13 65

REDAKSJONER UTENFOR OSLO
Kristiansand: 38 07 13 00
Stavanger: 51 85 81 11/13
Trondheim: 91 60 02 17
Tromsø: 77 66 56 65
REDAKSJONER UTENLANDS
Bangkok: +66 7622 5970

London: +44 20 8241 9494
New York: +1 917 544 3865
TELEFAKS OSLO
Abonnement: 22 00 10 60
Administrasjonen: 22 00 10 10
Annonse: 22 00 10 70
Løssalg: 22 00 10 30

Redaksjonen: 22 00 11 10
TELEFAKS UTENLANDS
Bangkok: +66 762 34580
TELEFAKS UTENFOR OSLO
Bergen: 55 31 65 92
Kristiansand: 38 07 08 30
Stavanger: 51 85 81 10

Trondheim: 73 80 89 02
Tromsø: 77 66 56 78
E-POST
annonse@dn.no
kundeservice@dn.no
redaksjonen@dn.no
www.dnavis.no